

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a členov senátu JUDr. Anny Markovej, JUDr. Dariny Ličkovej, JUDr. Aleny Priecelovej a JUDr. Petra Dukesa, v právnej veci žalobcov: **I. J. K., bytom L. č. X., II. M. K., rod. H., bytom L. č. X.**, obaja zastúpení: JUDr. D. D., advokátkou v N., H. č. X., proti žalovaným: **I. Ing. J. C.**, sídlisko L. X., V., **SKP úpadcu E., spol. s r. o. v likvidácii, A., IČO: X.X.**, zastúpený JUDr. M. M., advokátkou v B., Š. 20, **II. S. P. F.**, B. X., B., **III. F. N. M. S. R.**, D. X., B., **o vylúčení veci z konkurznej podstaty**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 15Cbi/31/2003, o dovolaní žalovaného v I. rade proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/139/2007-250 zo dňa 24. júla 2008, právoplatného dňa 9. septembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd dovolanie **z a m i e t a .**

Trovy dovolacieho konania žalobcom v I. a II. rade nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 15Cbi/31/2003-213 zo dňa 16. mája 2007, zamietol žalobu žalobcov v I. a II. rade voči žalovaným v I., II. a III. rade dôvodiac zisteným skutkovým stavom, z ktorého usúdil, že žalovaný v I. rade nadobudol podľa zák. č. 92/1991 Zb., na základe rozhodnutia Prezídia FNM SR č. X. o privatizácii P. Š. M. A., Š. P. A. a rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva SR o zrušení Š. P. bez likvidácie, vlastnícke práva k M. P. Š. M. A., Š. P. A.. Vlastnícke právo nadobudol na základe

Zmluvy o predaji P. č. X. zo dňa 30. 1. 1997, čo nebolo sporým medzi účastníkmi konania. Spornou však zostala otázka, či v zmysle tejto zmluvy prešli na žalovaného v I. rade i vlastnícke práva k nehnuteľnostiam zapísaným v súčasnosti na LV č. X. ako parc. č. X. - zastavaná plocha s bytovkou s. č. X. o výmere 79 m² a parc. č. X. - zast. plocha o výmere 507 m². Podľa čl. II. bodu 1. predmetom zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k veciam a finančným prostriedkom, prevod práv a iných majetkových hodnôt a záväzkov, ktoré slúžili, alebo, vzhľadom na svoju povahu, mali slúžiť k prevádzkovaniu P. Š. A., a to podľa stavu, ktorý je zachytený v evidencii uvedeného podniku ku dňu účinnosti tejto zmluvy. Na základe výzvy prvostupňového súdu predložil žalovaný v III. rade špecifikáciu privatizovaného majetku pre E., spol. s r. o., A., ktorá tvorila prílohu Zmluvy o predaji podniku č. X. zo dňa 30. 01. 1997, kde je evidovaná aj predmetná nehnuteľnosť ako byty L. X., i. č. X., nadobúdacia cena 163 805 Sk. Predmetné nehnuteľnosti boli evidované v Pk. vl. č. 1 k. ú. L. a išlo o domy a pozemky vo vlastníctve ČSR - Š. M. v H.. Tento P. zanikol a práva a záväzky prešli na právneho predchodcu úpadcu Š. A., pričom bol zaradený do evidencie v roku 1949. Vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam prešlo na žalovaného v I. rade v zmysle čl. II. bodu 1. Zmluvy o predaji podniku č. X.. Prvostupňový súd mal za to, že na tejto skutočnosti nič nemení ani fakt, že FNM SR v zmysle čl. VII. bodu 4. Zmluvy o predaji podniku na tieto nehnuteľnosti nepodal vklad do katastra nehnuteľností, a tieto nehnuteľnosti sa nedostali na list vlastníctva žalovaného v I. rade. Z toho vyvodil, že žalovaný v II. rade nebol oprávnený s týmto majetkom nakladať, podať návrh na zápis na LV č. X., ani uzatvoriť so žalobcami Zmluvu č. 4 K 733200 o prevode vlastníctva bytu a príslušných zastavaných pozemkov zo dňa 06. 11. 2000. Zdôraznil, že k predaju bytu nebol oprávnený ani z dôvodu, že podľa § 32a zák. č. 151/1995 Z. z. na prevod vlastníctva bytu v rodinnom dome sa vzťahuje povinnosť previesť vlastníctvo takéhoto bytu podľa doterajšieho predpisu, ak nájomca písomne požiadal o jeho prevod do 1. 8. 1995, pričom nájomcovia - žalobcovia požiadali o predaj bytu až dňa 6. 4. 1999. Okrem toho dodal, že S. P. F. odpredal byt v rodinnom dome ako bytovku, hoci išlo o byt v rodinnom dome, ktorá skutočnosť vyplýva z § 43b ods. 2 a 3 zák. č. 50/1976 Zb., ako i zo samotného znaleckého posudku č. 32/2004, ktorý predložili žalobcovia. Z uvedeného dôvodu vyhodnotil zmluvu uzatvorenú žalobcami za neplatnú, čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu, pretože si trovy konania neuplatnili.

Na odvolanie žalobcov v I. a II. rade Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 3Obo/139/2007-250 zo dňa 24. júla 2008, právoplatným dňa

9. septembra 2008, zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Cbi 31/2003-213 zo dňa 16. 05. 2007, tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v časti voči žalovanému v I. rade zmenil tak, že zaviazal žalovaného v I. rade vylúčiť nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. L., zapísané na LV č. X., ako parc. č. X. – zast. plocha s bytovkou s. č. X. o výmere 79 m² a parc. č. X. – zast. plocha o výmere 507 m², zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu E., spol. s r. o. v likvidácii, so sídlom A.. Zamietajúci výrok voči žalovaným v II. a III. rade potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 OSP tak, že zaviazal neúspešného žalovaného v I. rade zaplatiť úspešným žalobcom v I. a II. rade trovy prvostupňového a odvolacieho konania v sume 19 124 Sk. Žalovaným v II. a III. rade trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnili.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom odvolateľov, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nemá oporu v skutkovom zistení. Pre posúdenie dôvodnosti odvolania a správnosti napadnutého prvostupňového rozsudku považoval za určujúce zistenie, či vec, vylúčenia ktorej sa žalobcovia domáhajú, bola do konkurznej podstaty zaradená dôvodne. V tejto súvislosti ozrejmil, že vec v konkurznej podstate je zadržaná správcom podľa predpisov procesného práva, nie podľa predpisov hmotného práva a cieľom návrhu na vylúčenie veci z konkurznej podstaty je zrušenie obmedzenia vysloveného týmito procesnými predpismi. Náležitá procesná ochrana je pritom vylučovateľovi poskytovaná tým, že v prípade vyhovenia návrhu bude vec výrokom rozsudku súdu vylúčená z podstaty a vrátená vylučovateľovi in natura, resp. pokiaľ bola speňažená, bude vylúčená takto získaná odplata. Z uvedeného odvolaciemu súdu vyplynulo, že ide o žalobu na plnenie, nie o žalobu určovaciu, čo znamená, že predmetom konania o vylúčenie veci nie je, a nemôže byť, určenie vlastníckeho alebo iného práva k vylučovanej veci. Označil za nesporné, že žalobcovia svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, zapísaným do konkurznej podstaty, osvedčujú LV č. X., a sú preto i osobami konkurzom dotknutými a k podaniu žaloby oprávnenými. Naproti tomu konštatoval neosvedčenie vlastníctva úpadcu k predmetným nehnuteľnostiam, a tým aj právneho dôvodu zápisu nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty úpadcu.

Napriek tomu, že predmetom konania o vylúčenie veci nie je určenie vlastníckeho alebo iného práva k vylučovanej veci, zaoberal sa odvolací súd i otázkou prechodu majetku podľa zmluvy o predaji podniku, z ktorej vychádzal súd prvého stupňa pri formulovaní svojho záveru. Poukázal na znenie čl. VII. bodu 4 zmluvy o predaji podniku č. X., podľa

ktorého vlastnícke právo k nehnuteľnostiam prechádza na kupujúceho vkladom do katastra nehnuteľností. Označil ho za súladné s § 19 ods. 3 zák. č. 92/1991 Zb., ktorým sa zmluva o predaji podniku spravuje. Keďže ku vkladu do katastra nehnuteľností v prospech úpadcu v zmysle tejto zmluvy nedošlo, vyhodnotil ako mylný názor, že uvedenou zmluvou úpadca nadobudol vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, a preto tieto boli do konkurznej podstaty úpadcu zapísané legitímne. Uviedol, že v tejto súvislosti neobstojí ani záver prvostupňového súdu o tom, že zmluva o prevode vlastníctva bytu, uzavretá S. P. F., bola pre tento dôvod uzavretá neplatne.

Podľa názoru odvolacieho súdu, skutkovú oporu postráda aj záver súdu prvého stupňa o tom, že predmetom prevodu privatizovaného majetku právneho predchodcu úpadcu - š. p. Š. M. A., boli i sporné nehnuteľnosti. Dôvodil obsahom čl. II. bodu 1 zmluvy o predaji podniku, podľa ktorého bol predmetom zmluvy prevod vlastníckeho práva k veciam a finančným prostriedkom, prevod práv a iných majetkových hodnôt a záväzkov, ktoré slúžili, alebo vzhľadom na svoju podstatu, mali slúžiť k prevádzkovaniu podniku Š. M. A., Š. P. A., a to podľa stavu, ktorý je zachytený v evidencii tohto P. ku dňu účinnosti tejto zmluvy, t. j. ku dňu 01.02. 1997. Zistil, že v inventárnom zozname investičného majetku tohto štátneho podniku k 31. 01. 1997 je pod inv. č. X. uvedený majetok s názvom 369 X.-byt L. v zostatkovej cene 56 141,44 Sk. Pritom zo znaleckého posudku (č. l. 84), ktorého predmetom ocenenia bol obytný dom v kat. ú. Lukačovce, vyplýva, že ide o dvojbytovku so s. č. 369 a 370. Keďže s. č. 369, ktoré bolo uvedené v názve majetku podľa inventárneho zoznamu právneho predchodcu úpadcu pod inv. č. X., čo dokladuje ďalší znalecký posudok založený v spise na č. l. 173, sa nevzťahuje k vylučovanej nehnuteľnosti žalobcov (týmto prislúchalo s. č. X.), ale prislúcha k inému bytu, skonštatoval, že sporná nehnuteľnosť nebola predmetom privatizácie, a teda ani zmluvy o predaji podniku. Z tohto dôvodu nemohol úpadca nadobudnúť predmetný majetok, a tento preto nemohol byť zapísaný do konkurznej podstaty.

Záverom odvolací súd konštatoval, že oporu v právnom predpise nemá ani záver súdu prvého stupňa o tom, že zmluva o prevode vlastníctva bytu medzi žalobcami a S. P. F. bola uzavretá bez oprávnenia prevádzateľa k prevodu bytu v zmysle § 32a zák. č. 151/1995 Zb., keďže žalobcovia o prevod bytu nepožiadali v zákonnej lehote. Argumentoval, že vyvodzovanie prípadnej neplatnosti tohto právneho úkonu z uvedeného dôvodu neobstojí, pretože citované ustanovenie upravuje výlučne povinnosť prevádzateľa, za splnenia zákonom stanovených podmienok, na požiadanie nájomcov, previesť byt do vlastníctva nájomcov.

Táto povinnosť je voči prevádzateľovi i súdne vynútiteľná. Nesplnenie zákonných podmienok zo strany nájomcov sa však nedotýka práva prevádzateľa postupovať tak podľa vlastnej vôle, i na požiadanie nájomcov po zmeškaní zákonnej lehoty.

So zreteľom na uvedené skutkové a právne zistenia, po doplnenom dokazovaní, odvolací súd dospel k záveru, že nárok žalobcov voči žalovanému v I. rade je dôvodný, preto rozsudok prvostupňového súdu zmenil.

Zamietajúci výrok prvostupňového rozsudku voči žalovaným v II. a III. rade považoval odvolací súd za správny argumentujúc nedostatkom pasívnej legitímácie u žalovaného v II. a III. rade v tomto konaní, zdôrazniac pritom, že účastníkom konania a pasívne legitimovaným v spore o vylúčenie veci z konkurznej podstaty je výlučne správca konkurznej podstaty, ktorý vec do tejto poňal. Preto tento výrok ako vecne správny potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie žalovaný v I. rade. Dovolateľ napadol rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu. Dôvodnosť dovolania vzhladol v ustanoveniach § 238 ods. 1 (dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej) a ods. 2 OSP (dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci). Dovolanie odôvodnil ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) OSP. Na margo odôvodnenia dovolania ustanovením § 241 ods. 2 písm. a) OSP /v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 OSP/, mal za to, že v konaní došlo k vadám podľa § 237 písm. d) OSP /v tej istej veci sa už prv začalo konanie/, písm. e) OSP /nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný/ a písm. f) OSP /účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom/, kde dôvodil tým, že pri hodnotení dôkazov odvolací súd neprihliadal na všetko, čo v konaní vyšlo najavo včítane uvedených skutočností a vyžiadaných dôkazov. Dovolacím petitom sa domáhal zrušenia napadnutého právoplatného rozsudku odvolacieho súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie.

K dovolaniu žalovaného v I. rade sa vyjadril žalovaný v II. rade (S. P. F.) podaním zo dňa 16. 10. 2008. Odprezentoval súhlas so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom rozsudku. Poukázal na nedôvodnosť podania dovolania podľa § 237

písm. d) OSP /v tej istej veci sa už prv začalo konanie/ vzhľadom na to, že v konaní sp. zn. 43Cbi 131/2002 nie je totožný žalobca a ani predmet sporu. Navrhol dovolanie zamietnuť.

Vyjadrenie k dovolaniu žalovaného v I. rade predložili aj žalobcovia v I. a II. rade podaním zo dňa 16. 10. 2008. Považujúc napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za správny, navrhli dovolanie zamietnuť.

Žalovaný v III. rade (F. N. M. SR) sa k dovolaniu žalovaného v I. rade nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), a že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného v I. rade nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 OSP platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 OSP) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 OSP), alebo rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 OSP). Nakoľko v prejednávanvej veci odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného v I. rade možno vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 1 OSP.

Dovolací súd poznamenáva, že dovolateľ nesprávne vzhliadol prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 OSP (dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto

veci). V predmetnej veci nebolo nikdy predtým rozhodované dovolacím súdom, preto sa odvolací súd nemohol odchyliť od právneho názoru dovolacieho súdu.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ OSP, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 OSP vylúčené.

Hoci dovolateľ tvrdil, že rozsudok odvolacieho súdu je postihnutý vadami konania uvedenými v ustanoveniach § 237 písm. d/ OSP (v tej istej veci sa už prv začalo konanie), písm. e/ OSP (nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný) a písm. f/ OSP (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania pojmatej v tomto zákonom ustanovení, či už namietanej, alebo nenamietanej dovolateľom. Pre posúdenie existencie procesnej vady v zmysle uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté takouto vadou.

Dovolateľom namietaná vada konania v zmysle § 237 písm. d) OSP, t. j., že v tej istej veci sa už prv začalo konanie, nie je dôvodnou. Dovolateľ má na mysli konania vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 43Cbi 131/2002, kde je, ako sám v dovolaní uvádza, žalobcom Slovenská republika - SPF a žalovaným správca, predmetom sporu je vylúčenie majetku - aj nehnuteľností v k. ú. L., a konanie pod sp. zn. 68Cbi 42/2000, kde žalobcom je správca a žalovaným FNM S. R., predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva úpadcu k nehnuteľnostiam. V prípade druhého konania (68Cbi 42/2000) by ani nemohlo ísť o litispendenciu, pretože, ako sám dovolateľ uvádza, toto konanie je právoplatne skončené, a súd v ňom rozhodol, že správca nemá naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva

úpadcu. Avšak ani v prípade prvého konania (43Cbi 131/2002), ktoré, ako udáva, nie je právoplatne ukončené, nejde o litispendenciu, pretože sa nejdená o rovnakých účastníkov, ako v prípade tohto konania, nejedná sa o rovnaký predmet konania a ani rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Aj žalobcovia v I. a II. rade vo svojom vyjadrení k dovolaniu zdôrazňujú, že predmetom konania vedeného pod sp. zn. 43Cbi 131/2002 nie sú nehnuteľnosti, o ktorých vylúčenie z konkurznej podstaty žiadajú v tomto konaní. Prekážka prv začatého konania – litispendencia upravená v ustanovení § 83 OSP by bola v predmetnej veci daná vtedy, ak by v tomto konaní, ktoré začalo neskôr (26. 3. 2003), išlo o tú istú vec, teda o to isté, o čo ide v skôr začatých konaniach (68Cbi 42/2000, 43Cbi 131/2002). Samotná skutočnosť, že v určitom konaní je jeho predmetom to isté právo alebo že jeho účastníkmi sú tí istí účastníci, ešte neznamená, že ide o tú istú vec. Totožnosť veci charakterizujú určité znaky, ktoré musia byť dané zároveň a sú nimi: totožnosť osôb a totožnosť predmetu konania, t. j. nároku založeného na rovnakých skutkových okolnostiach a na rovnakom právnom dôvode. Pokiaľ z uvedených znakov chýba čo i len jeden, nejde o tú istú vec, takže prebiehajúce iné konanie nemôže zakladať prekážku prv začatého konania. O litispendenciu nejde v tom prípade, ak ide síce v novom konaní o právny vzťah medzi tými istými účastníkmi, avšak uplatnený nárok sa opiera o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v čase pôvodného konania a ku ktorým došlo neskôr.

Ani ďalšia dovolateľom namietaná vada konania v zmysle § 237 písm. e) OSP, t. j., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, nie jej opodstatnená. Odôvodnením tejto vady konania sa dovolateľ vo svojom dovolaní nezaoberal. Vzhľadom na obsah dovolania sa možno iba domnievať, že odôvodnenie uvedenej vady konania zhrnul v odseku 7 na č. l. 261, kde uvádza, že on ako správca, nemá naliehavý právny záujem na určení vlastníctva úpadcu k predmetným nehnuteľnostiam, nemá dôvod podať žalobu podľa § 80 písm. b) OSP o vypratanie nehnuteľnosti, pretože je toho názoru, že žalobcovia majú k týmto nehnuteľnostiam nájomný vzťah, nie vzťah vlastnícky. Toto konanie však nie je konaním o určenie vlastníckeho práva, ani o vypratanie nehnuteľností, ale o vylúčení veci z konkurznej podstaty, ktoré začalo správne v súlade so zákonom na návrh žalobcov, nie je beznávrhovým konaním, ktoré môže súd začať bez návrhu v zmysle § 81 ods. 1 a ods. 2 OSP. Dovolaciemu súdu preto nie je zrejmé, čím dovolateľ vysvetľuje namietnutie tejto vady konania.

Na margo tvrdenia dovolateľa v poslednom odseku jeho dovolania (č. I. 264), kde uvádza, že: „...nielen, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určení, ale žalobca nemohol ani získať vlastníctvo majetku štátu podľa v spise preukázaných a predložených dôkazov.“, je potrebné poznamenať, že táto žaloba nie je žalobou určovacou podľa § 80 písm. c) OSP, preto v tomto konaní nebolo povinnosťou žalobcov preukazovať naliehavý právny záujem.

V súvislosti s poslednou z triády vytknutých vád, ktorými podľa dovolateľa trpí konanie pred odvolacím súdom, a to vadou v zmysle § 237 písm. f) OSP /účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom/ dovolací súd udáva, že odvolací súd správne oprel svoje rozhodnutie, okrem iného, aj o skutočnosť, že vlastníckymi sporných nehnuteľností sú žalobcovia v I. a II. rade, ktorú vyvodil z výpisu z LV č. X.. Dovolateľ počas celého konania, a aj v dovolaní, poukazuje na nezákonné a svojvoľné rozhodnutie a zapísanie nehnuteľností do evidencie nehnuteľností Správou katastra v N., ktorá, podľa neho, nemôže mať za následok vznik vlastníctva. V tejto súvislosti je žiaduce poznamenať, že zápisy v katastri nehnuteľností sú ovládané, popri iných zásadách, tiež zásadou hodnovernosti (materiálnej publicity), vyjadrenej v ustanovení § 70 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého údaje katastra obsiahnuté v § 7 katastrálneho zákona sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. To znamená, že sa chráni dôvera každého v správnosť údajov v katastri, uvedených v § 7. Inými slovami, čo je zapísané, platí. Význam a dosah tejto zásady sa prejaví vtedy, keď sa zápis v katastri odchyľuje od skutočného právneho vzťahu. Vtedy sa uplatní domnienka, že údaje evidované v katastri sú v súlade so skutočným právnym stavom. Hodnovernosť, a tým aj záväznosť údajov katastra je však založená na vyvrátiteľnej domnienke, ktorá platí len dovtedy, kým sa nedokáže opak. Ak sa tak stane, údaje katastra prestanú byť hodnoverné a aj záväzné. Hodnovernosť zápisu žalobcov v I. a II. rade, ako vlastníkov nehnuteľností evidovaných na LV č. X., nanič niekto z účastníkov konania okrem žalovaného v I. rade (správca). Namietať ich vlastníctvo sa však s úspechom nedá v tomto prebiehajúcom konaní, iba samostatnou žalobou o určenie vlastníckeho práva podľa § 80 písm. c) OSP. V jestvujúcom konaní, ktorého predmetom je vylúčenie nehnuteľností zapísaných na LV č. X. z konkurznej podstaty, si súd nemôže vyriešiť otázku vlastníctva k nim ani ako otázku predbežnú. Ak teda správca namieta ich vlastníctvo, mal podať žalobu o určenie vlastníckeho práva, v ktorom by figuroval na strane žalobcu on a žalovanými by boli žalobcovia v I. a II. rade, čo ale neučinil. Žalovaný v I. rade

sa neustále odvoláva len na konanie, ktoré sa viedlo na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 68Cbi 42/2000 (právoplatne skončené), kde bol na strane žalobcu správca a žalovaným bol FNM SR, pričom predmetom sporu bolo určenie vlastníckeho práva úpadcu k nehnuteľnostiam. V prípade podania žaloby o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, ktorú by inicioval správca proti žalobcom v I. a II. rade z tohto konania, by nešlo o res iudicata v zmysle § 159 ods. 3 OSP (prekážku právoplatne rozhodnutej veci), pretože v porovnaní s konaním sp. zn. 68Cbi 42/2000 by sa nejednalo o identických účastníkov konania. Neobstojí preto dovolateľom namietaná vada konania podľa § 237 písm. f) OSP z dôvodu, že pri hodnotení dôkazov odvolací súd neprihliadal na všetko, čo v konaní vyšlo najavo.

Z uvedeného je zjavné, že nie je daná existencia dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. a) OSP vo vzťahu k namietaným vadám konania podľa § 237 písm. d), e) a f) OSP.

Žalovaný v I. rade v dovolaní poukazuje aj na existenciu ďalších dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, t. j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) OSP), a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c) OSP).

Dovolací súd však po dôkladnom preskúmaní nevzhladol existenciu oboch dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP.

Za vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b) OSP možno považovať skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplne alebo nesprávne zisteného skutkového stavu. O vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu sa jedná najmä vtedy, ak pri dokazovaní súd nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b) OSP je daný aj v prípade, ak odvolací súd vychádzal pri hodnotení skutkového stavu z iného skutkového základu ako súd prvého stupňa bez toho, aby postupoval podľa § 213 ods. 3 OSP a zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje zistenia súd prvého stupňa, prípadne aby dokazovanie doplnil.

Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je bez pochybení, ktoré by bolo možné subsumovať pod ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Odvolací súd vychádzal pri

formulovaní záverov svojho rozhodnutia zo správne zisteného skutkového stavu a vydal rozhodnutie spočívajúce na správnom právnom posúdení veci. Dovolací súd konštatuje dostatočné vysporiadanie sa odvolacieho súdu s vykonanými dôkazmi, čoho následkom bolo náležité právne posúdenie veci.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) OSP sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

V danom prípade došlo zo strany odvolacieho súdu, vzhľadom na ním dostatočne zistený skutkový stav, k správnej aplikácii príslušných zákonných ustanovení na tento prípad, ako aj k ich adekvátnemu výkladu.

Súd prvého stupňa rozsudkom zamietol návrh na vylúčenie veci z konkurznej podstaty s odôvodnením, že úpadca sporné nehnuteľnosti nadobudol zmluvou o predaji podniku pri privatizácii š. p. Š. M. A., ktorou prešlo na úpadcu vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, na ktorej skutočnosti nič nemení ani fakt, že toto nebolo zapísané do katastra nehnuteľností. Vychádzal pritom zo špecifikácie privatizovaného majetku, kde je predmetná nehnuteľnosť evidovaná pod i. č. X.. Na základe toho konštatoval, že zmluva o prevode vlastníctva bytu, uzavretá medzi žalobcami a S. P. F., je neplatná, keďže tento nebol oprávnený zmluvu uzavrieť. Jej neplatnosť vyvodil aj z toho, že neboli splnené predpoklady k prevodu bytu v rodinnom dome v zmysle ust. § 32a zák. č. 151/1995 Z. z..

Námietky žalobcov proti prvostupňovému rozsudku o tom, že sú legitímnymi vlastníkmi nehnuteľností, a že ich nadobudli na základe platných právnych úkonov, boli opodstatnené. Primerane preto rozporovali záver súdu prvého stupňa o tom, že na úpadcu prešlo vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam.

Odvolací súd správne vychádzal zo zistenia, že predmetom sporu je právo žalobcov na vylúčenie nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. L., zapísaných na LV č. X., ako parc. č. X. - zast. plocha s bytovkou s. č. X. o výmere 79 m² a parc. č. X. - zast. plocha o

výmere 507 m² zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu E., spol. s r.o. v likvidácii, so sídlom A..

Náležite skonštatoval i to, že vylúčenie veci, ktorá nemala byť zaradená do zoznamu konkurznej podstaty, upravuje ust. § 19 zák. č. 328/1991 Zb., v zmysle ktorého v spojení s § 14 tohto zákona je zrejmé, že účastníkmi takto vedeného konania je tzv. vylučovateľ - tretia osoba, do práv ktorej sa konkurzom zasiahlo, a ktorá je odlišná od okruhu účastníkov vlastného konkurzného konania na strane osoby v konaní oprávnenej a správca konkurznej podstaty na strane osoby povinnej. Predmetom nároku na vylúčenie veci z konkurznej podstaty sa môžu stať iba veci individuálne určité. Právny dôvod nároku na vylúčenie veci musí existovať v čase, kedy je nárok uplatňovaný. Môže pritom vzniknúť ako pred vyhlásením konkurzu, tak i po jeho vyhlásení. Právnym dôvodom nároku na vylúčenie veci podľa § 19 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV) môže byť na strane navrhovateľa vlastníctvo (nielen z kúpnej zmluvy alebo inej dohody, smerujúcej k prevedeniu vlastníctva), spoluvlastníctvo podielové i bezpodielové, ako i držba veci.

Dovolateľ v dovolaní poukazuje na to, že predmetné konanie malo byť prerušené podľa § 14 ods. 1 písm. d) ZKV, pretože ide o konanie začaté po vyhlásení konkurzu, ktorý bol vyhlásený dňa 30. 10. 1998. Dovolateľ pritom citoval aj ustanovenie § 14 ods. 1 písm. d) ZKV, z ktorého jasne vyplýva, že účinkom vyhlásenia konkurzu je prerušenie súdnych konaní, ktoré začali pred vyhlásením konkurzu, ak sa týkajú majetku patriaceho do podstaty alebo ak sa týkajú nárokov, ktoré majú byť z podstaty uspokojené. Nemožno akceptovať uvedený názor dovolateľa, pretože z listinných dôkazov založených v spise je zrejmé, že predmetné konanie bolo začaté dňa 26. 3. 2003, t. j. po vyhlásení konkurzu, ktorý bol vyhlásený na majetok spoločnosti E., spol. s r. o., uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. Z – 2 – 1K 104/96 dňa 30. 10. 1998. Neprichádza preto do úvahy aplikácia § 14 ods. 1 písm. d) ZKV, pretože nejde o konanie začaté pred vyhlásením konkurzu. V tomto smere preto tvrdenie dovolateľa postráda opodstatnenie.

Z uvedeného je evidentné, že v danom prípade nie je daná existencia žiadneho z dovolateľom uvádzaných dovolacích dôvodov, t. j. § 241 ods. 2 písm. a), b) ani c) OSP. Z úradnej povinnosti nebola zistená ani žiadna, či už z namietaných, alebo aj nenamietaných, väd konania v zmysle § 237 OSP.

Konštatujúc nedôvodnosť dovolania žalovaného v I. rade, argumentujúc pritom správnosťou a zákonnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v I. rade podľa § 243b ods. 1 OSP zamietol.

V dovolacom konaní vznikli úspešným žalobcom v I. a II. rade trovy dovolacieho konania podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 243b ods. 5 veta prvá OSP za vyjadrenie sa k dovolaniu. Keďže si trovy dovolacieho konania neuplatnili v súlade s § 151 ods. 1 veta prvá OSP, nemohla im byť ich náhrada priznaná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. júla 2010

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.